

A Balassagyarmati Törvényszék dr. Csabai és Társa Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Lindner Andrea szám alatti ügyvéd) által képviselt Kereskedelmi Kft. (..... szám alatti) I. rendű; a Szenyán és Rozgonyi Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Szenyán István szám alatti ügyvéd) által képviselt Kereskedelmi Kft. (..... szám alatti) II. rendű **felpereseknek** – a Hirka és Pazár Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Hirka Zoltán alatti ügyvéd) által képviselt I. rendű és II. rendű (..... szám alatti lakosok, jelenlegi, ideiglenes lakcímük:) **alperesek** ellen, ügyvezetői felelősség megállapítása iránt a Balassagyarmati Törvényszéken indult perében meghozta a következő

ítéletet:

Megállapítja a törvényszék az alperesek egyetemleges felelősségét abban, hogy az I. és II. rendű alperesek a Kft. „f.a.” volt ügyvezetőiként a cég fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének 2012. év októberi bekövetkezését követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona 20 millió forinttal csökkent, és a hitelezők követelésének teljes mértékben történő kielégítését megghiúsították.

Kötelezi egyetemlegesen az alpereseket, hogy fizessenek meg 15 napon belül az I. és II. rendű felperesnek személyenként 889.000 (nyolcszáznyolcvankilencezer)Ft összegű jogi képviselői munkadíjat, és 36.000 (harminchatezer) Ft eljárási illetéket.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül fellebbezésnek van helye, melyet a Fővárosi Ítéltáblához címzetten a Balassagyarmati Törvényszéknél lehet három egyező példányban írásban benyújtani.

A másodfokú bíróság a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálhatja el, ha az csak a perköltségre, vagy az illeték megfizetésére vonatkozik, illetve csak az ítélet indoklása ellen irányul, de a felek ezen esetekben is kérhetik tárgyalás tartását. A fellebbezési határidő lejártá előtt a felek közös kérelemmel is kérhetik a fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálását.

Az Ítéltábla előtti eljárásban a fellebbezést előterjesztő fél számára a jogi képviselőt kötelező. Ennek hiányában a fellebbezési nyilatkozat hatálytalan.

indokolás

Az alperesek két cég tulajdonosai voltak, amelyek a felperesekkel álltak üzleti kapcsolatban gyógyászati termékek kiskereskedelme kapcsán. A Kft. főleg kötszereket vásárolt a felperesektől.

..... Kft. „f.a.” tagjai az I., II. rendű alperesek, mindketten önálló képviseleti joggal rendelkeztek a cégmáskolat szerint 2014. január 8-ig.

Ekkor tette közzé a bíróság a Kft. felszámolását elrendelő végzését, melynek során felszámolóként a Kft-t jelölte ki.

Az Bt. beltagja volt az I. rendű alperes, kültagja a II. rendű alperes és ügyvezetője önállóan az I. rendű alperes. Az Bt. cégkivonata szerint 2007-től kezdődően az Adóigazgatósága Végrehajtási Osztálya többször indított végrehajtást. Az első végrehajtás elrendelésének időpontja 2007. szeptember 25. volt, az utolsó a cégmásolatban jelzett végrehajtás pedig 2014. szeptember 25-én indult. Ezt megelőzően minden évben bejegyzést tartalmaz a végrehajtás kapcsán a cégmásolat.

A II. rendű alperes 2013. szeptember 19-én benyújtott kérelme alapján rendelte el a törvényszék a Kft. elleni felszámolási eljárást. A kérelem szerint 2.784.613,- Ft tőkeösszegű tartozását nem egyenlítette ki az adós cég, 2012. és 2013. gazdasági években kötött szállítási szerződésekből eredően. Ennek jogalapját nem vitatták, de a tartozást egészében nem fizették meg. Az adós ügyvezetője 2013. március 23-án vette át a felperes fizetési felhívását A bíróság felhívását – arra vonatkozóan, hogy elismeri-e az adós a felszámolás iránti kérelemben jelzett követelést – az I. rendű alperes 2013. október 15-én vette át, szám alatti címhelyen. Az ugyanide küldött felszámolást elrendelő végzés „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza, a kézbesítési vélelem beállt. 2013. november 25-én.

Az I. rendű felperes 2013. április 30-án érkezett felszámolási eljárás iránti kérelme alapján az adós Kft. ellen párhuzamosan folyó eljárást, megszüntette a másodfokú bíróság...../2013/5. számú 2014. február 4-én kelt végzésével.

A csatolt felszámolási iratok szerint a felszámoló 2014. január 15-én postára adott felhívásában hívta fel az ügyvezetőket a Cstv. 31. § szerinti kötelezettségeik teljesítésére, azonban a jogszabályban foglalt kötelezettségnek nem tettek eleget, a társaság iratait, vagyontárgyait nem adták át, ezért pénzbírság kiszabását kezdeményezte a felszámoló 2014. február 27-én.

A törvényszék 2014. március 5-én kelt végzésével hívta fel az ügyvezetőket az együttműködési kötelezettség teljesítésére, majd április 15-én a felszámolót annak közlésére, hogy eleget tettek-e az ügyvezetők a felhívásnak.

A felszámoló erre a felhívásra nem nyilatkozott, ezért a törvényszék mellőzte a pénzbírság kiszabását.

A felperesek 2014. július 14-én érkezett keresetlevelükben kérték, hogy a törvényszék állapítsa meg, hogy az I. és II. rendű alperesek a.....Kft. vezetői tisztségviselőjeként az ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, ezáltal avagyona 35 millió forinttal csökkent. Kérték azt is, hogy a törvényszék kötelezze biztosíték nyújtására ugyanilyen összegben az alpereseket és kötelezze a perköltség és kereseti illeték megfizetésére is őket egyetemlegesen.

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját 2010. december 31-re tették.

A vagyoncsökkenés mértékét minimálisan 35 millió forintban jelölték meg, utalva arra, hogy a közzétett mérlegadatokról és a keresetlevél benyújtásakor rendelkezésre álló információkból megállapíthatóan az ügyvezetők, illetve tulajdonosok a maguk javára olyan kifizetéseket eszközöltek, feltehetően osztalék formájában, amelyek a cég anyagi helyzetét

érintették és vagyonsökkenést eredményeztek.

A működése során az eredményének majdnem 80 %-os költség került elszámolásra, mely a felperesek álláspontja szerint célszerűtlen vagy jogilag nem indokolható gazdálkodás következménye kellett, hogy legyen. Azzal hogy osztalékot fizettek maguknak az alperesek, a szállítói tartozások fedezetét elvonták, és a hitelezők érdekét nem vették figyelembe.

15. sorszámú beadványukban másodlagosan a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének idejeként a 2011. decemberi 31-i időpontot jelölték meg, valamint 34.465.000 Ft vagyonsökkenést. Legkésőbbi időpontként az alperesek által jelzett 2013. március 14-ét határozták meg. Hivatkoztak arra, hogy az alperesek maguk előtt görgették az adós cég tartozásait, több hónapos késedelembe voltak, 2012. októberétől több számlát már nem is fizettek ki, ennek ellenére osztalékot fizettek maguknak. A II. rendű alperes pedig elismerte, hogy nem tett eleget ügyvezetői kötelezettségeinek, ami felelősségét önmagában is megalapozza.

Hivatkoztak arra is, hogy a Cstv. 31. § szerinti együttműködési kötelezettségüknek az alperesek nem tettek eleget az iratokat nem adták át a felszámolónak a 30 napos határidőn belül, és a beszámoló letétbe helyezési, közzétételi kötelezettségének az alperesek nem megfelelően tettek eleget, mivel a számviteli törvény által előírt kiegészítő melléklet – amelyből a hitelezők tájékozódhatnak az adós cég vagyoni helyzetéről, fizetőképességéről – szándékosan nem tették közzé. Ezért velük szemben a Cstv 33/A.§ (3) bekezdés szerint fennáll a hitelezői érdekek sérelmének a vélelme.

A keresetben foglalt kérelemnek megfelelően kötelezte az alpereseket a törvényszék biztosíték adására 4. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt végzésével.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték.

A perben hivatkoztak arra az alperesek, hogy a tevékenységet lezáró mérleget elkészítették, azt a felszámolónak átadták, és hogy iratátadási kötelezettségüket is teljesítették, terhükre az együttműködési kötelezettség elmulasztása nem állapítható meg, így a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése szerinti vélelem nem áll fenn. Előadták ellenkérelmükben azt is, hogy téves a felperesek azon álláspontja, hogy a beszámolókat nem a számviteli törvénynek megfelelően tették közzé, mivel nem indult a cég ellen az Art.172.§ (1) bekezdés e) pont szerinti eljárás, az adószám felfüggesztését vagy a kényszertörlési eljárást sem kezdeményezték a felperes hitelezők.

2010-ben sem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, mert még 2013 elején is történt vásárlás a felperesektől az alperesi cég által. Álláspontjuk szerint a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2013. március 14-én állt be annak folytán, hogy a Kft-vel kapcsolatban álló..... Bt. számláit zárolta 2013. februárban aJárásbíróság, így az nem tudta átutalni aKft-nek az eladott árú ellenértékét, amiből fizetni tudta volna a szállítói tartozásokat.

Az alperesek szerint a felperesek csak feltételezik a cégvagyon esetleges csökkenését, de azt nem bizonyították, és nem igazolták a hitelezői érdeksérelem vélelmének fennállását sem.

Az sem bizonyították álláspontjuk szerint a felperesek, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az alperesek az adott helyzetben elvárható valamennyi intézkedést nem tették meg a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése érdekében. A felperesek által igényelt biztosítéki összeg pedig nem haladhatná meg

követelésüket, de az valójában jóval meghaladja a felperesek hitelezői igényét.

A felszámoló 20 sorszámon érkezett beadványában a bíróság felhívására nyilatkozott arról, hogy az I. rendű alperes 2014. március 15-én jelent meg a felszámoló irodájában és átadta a nemleges környezetvédelmi nyilatkozatot, valamint tájékoztatta a felszámolót, hogya felszámolás alatt álló cég munkajogi állományában van, így a felszámoló a bérgaranciaalap igénybevételével kifizette a munkabérét és munkaviszonyát megszüntette. Az adós cég vagyonát két gépkocsi képezi, amelynek értékesítése folyamatban van (cégközlöny on-line számában közölt pályázati felhívás szerint 140.000 Ft és 40.000 Ft + ÁFA vételáron) és az I. rendű alperes 2014. május 7-én átadta a felszámolónak az adós cég 105.130,- Ft házipénztár egyenlegét.

40 napon belül 5 hitelező jelentetett be igényt, összesen 24.031.195,- Ft összegben.

Nyilatkozott arról a felszámoló, hogy fentiek alapján, a Cstv. 31. § szerinti együttműködési kötelezettségének a Kft. „f.a.” ügyvezetője eleget tett.

A Kft. ellen is indult végrehajtás a perirathoz csatolt 2014. novemberi nyomtatású cégmásolatból kitűnően. A NAV jogelődje 2013. január 22-én rendelt el végrehajtást, ami a felszámolásra figyelemmel megszűnt 2014. február 5-én.

Ezt megelőzően azonban 2012. augusztus 24-én végzett vagyoni részesedésre irányuló lefoglalást végrehajtó., amit december 3-án töröltek. Ezután 2013. április 4-én és május 22-én végzett foglalást ugyanezen végrehajtó az adós cégnél.

A törvényszék megállapította, hogy a felperesek keresete megalapozott.

A felperesek a felszámolás kezdete előtt az alperesi ügyvezető által közzétett beszámoló adataiból végzett számítás útján következtetett a Kft. vagyoncsökkenésére és a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontjára.

Ezen kívül a hitelezői érdek sérelmének vélelmére hivatkoztak, mind a felszámolóval való együttműködés és az iratok átadása, mind a beszámoló közzétételével kapcsolatosan.

A könyvelési dokumentumok nem álltak rendelkezésre a perben és az alperesek arra is hivatkoztak, hogy az iratok egy részét nyomozás során lefoglalták, amelyre nézve csatolták a bűnjeljegyzéket, amely 2013. január 23-án kelt. E szerint az Bt. és a Kft. tevékenységével összefüggő egyes iratokat, például a családtagok, az alperesek és gyermekük nevére szóló bankszámla kivonatokat, egyéb banki iratokat, szerződéseket, a számítógépeket és az I. rendű alperessel kapcsolatos banki iratokat foglalt le a NAV Nyomozó Hatósága.

Az alperesek a bíróság felhívására 16. sorszámú beadványukban az osztalék kifizetésének összegét és időpontját táblázatos felsorolásban közölték, amely szerint 2011. évben 28.000.000,- forint, 2012-ben 34.000.000,- forint, és 2013. decemberében 9.000.000,- forint osztalék került kifizetésre az alperesek javára, egymás között egyenlő arányban.

Az adós gazdasági társaság vagyoni helyzetéről pedig a felszámoló szolgáltatott adatot, amely szerint csak kettő gépkocsi volt az értékesíthető vagyon, (a cégközlöny szerinti csekély összegű) és az I. rendű alperes, mint ügyvezető által átadott házipénztár 105.130,-

forint készpénz egyenlege.

Ezekből az adatokból kitűnően helytálló volt a felperesek azon álláspontja, hogy az alperesi ügyvezetők „kiürítették” az adós céget a felszámolás időpontjára, a több milliós osztalék kifizetése útján.

A fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének alperesek által elismert időpontja előtt volt megállapítható a feltárt bizonyítékokból az, hogy mikor következett be aKft. esetében a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet, illetve ezt mikor kellett nyilvánvalóan észlelni az alperes ügyvezetőjének.

Az I. rendű alperes személyes nyilatkozata szerint 2012. első kilenc hónapjában volt egy visszaesés az Bt-nél, melynek folytán már nem tudta értékesíteni olyan volumenben az eszközöket, mint korábban. Ezért is kért 2012. október táján átütemezést a felperesektől.

A felperes 15. sorszámú beadványához csatolt mellékletében összeállított táblázatból kitűnt az, hogy a II. rendű alperes esetében milyen késedelmek álltak fenn a szállítói követelés kifizetése tekintetében, és hogy mikortól nem teljesített egyáltalán a két alperes által vezetett cég.

Ebből kitűnik, hogy 2011. novemberében és decemberében is előfordult több kiugró késedelem (például 132 nap, 125 nap, 113 nap), azonban ezt követően 2012. első háromnegyed évében ez újra lecsökkent 2-3 hónapos időtartamra, és folyamatosan volt kifizetés, tehát az a felperesi feltételezés, hogy a Kft. görgette maga előtt az adósságokat, önmagában a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét még nem igazolja.

Azonban a késedelem adataiból kitűnően is, 2012. októberében már rendszeressé vált a három hónapot meghaladó késedelem és október közepétől pedig több számlát nem egyenlített ki az adós Kft., így a tartozása 2.784.613,- forint volt, például a II. rendű felperes irányában.

Ugyanezen időszak vonatkozásában az alperesek kimutatása szerint 2012. október és november hónapokban (de ezt megelőzően is egyébként) havi 2.000.000,- forint osztalékot fizetett személyenként az alpereseknek a Kft., decemberben pedig személyenként 1.500.000,- forintot, azaz az utolsó három hónapban összesen 11.000.000,- forintot.

2013. decemberében pedig az alperesek 16. sorszámú beadványa szerint személyenként 4,5 millió forintot, összesen 9.000.000,- forintot vettek fel osztalékként. Ez utóbbi összeg kifizetése az alperesi beadvány szerint már elve az alperesek által egyébként 2013. március 14-ét követő időpontra esik, tehát a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte után történt.

Ez ténybelileg is megalapozza azt a felperesi állítást, amely a megállapítási kereset jogalapja, hogy az alperesek a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte után, nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján jártak el.

A fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte azonban a bíróság álláspontja szerint a bizonyítékok és a per összes körülménye alapján 2012. októberére tehető. Ez időpontban nyilvánvalóan észlelnie kellett az alpereseknek, hogy a felpereseknek nem tudja fizetni a szállítói tartozásokat, illetve ténybelileg igazolhatóan azokat nem fizette, no ha

figyelmeztető jelek már korábban is voltak, például a 2012. augusztusában történt végrehajtói foglalás formájában.

Így 2012. októberétől kezdődően anélkül fizettek ki összesen 20.000.000 forint osztalékot maguknak az alperesek, hogy a hitelezői érdekek elsődlegességét szem előtt tartották volna.

A könyvelési adatok hiányában is, ez a vagyonsökkenés az osztalékok kifizetése alapján aggálytalanul megállapíthatóan a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését, illetve az alperesek által való felismerését követően következett be, így a kereset e részében is megalapozott volt.

A Cstv. 33/A. §. (1) bekezdésének a 2012. március 1-től hatályos rendelkezései, tehát a fentebb kimutatott időszakra vonatkozó szabályai szerint kérheti a hitelező keresettel annak megállapítását, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak, a felszámolás kezdő időpontját megelőző 3 évben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekének elsődlegessége alapján látták el, és ez által a szervezet vagyona csökkent, vagy a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítését megghiúsították, vagy elmulasztották a környezeti terhek rendezését.

Ebből következően vagylagos feltétel állt fenn a megállapítási kereset alapjaként, tehát önmagában az is elég az alperesek felelősségének megállapítására, ha csak egyik feltétel teljesül, például a hitelezők követelésének teljes mértékben történő kielégítését megghiúsították az alperes ügyvezetői.

Ha ez a feltétel fennáll, akkor is teljes mértékben pernyertes lehet a hitelező, a megállapítási kereset tekintetében, ha vagyonsökkenés mértékét nem tudja bizonyítani a perben.

A felperesek e körben alappal hivatkozhattak arra, hogy az alperesek osztalék fizetése megghiúsította a hitelezők követelésének teljes kielégítését, tekintettel arra, hogy a felszámolási eljárásból származó információk szerint, lényegében 105.000,- forint készpénz maradt aKft-nél, valamint két személygépkocsi, ami nyilvánvalóan nem fedezi sem a felperesek hitelezői igényének teljes összegét, sem más azonos osztályba tartozó hitelezők teljes követelését, ami összességében mintegy 24.000.000,- forint. E körben a bizonyítás a felpereseket terhelte, amely eredményre vezetett.

A bizonyítási teherről tájékoztatta a peres feleket a tárgyalásokon a bíróság.

A felperesek a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése szerinti vélelem fennállására is hivatkoztak két vonatkozásban is. Ezzel szemben azonban az alperesek álláspontjától eltérően nem a felpereseknek kell azt bizonyítani, hogy milyen intézkedéseket mulasztottak el az alperesi ügyvezetők, hanem az alpereseknek kell azt bizonyítani, hogy minden elvárható intézkedést megtettek a hitelezői veszteségek elkerülése csökkentése érdekében.

E körben a felperesek arra hivatkoztak, hogy az igaz, hogy az alperesek utóbb bizonyították a perben, hogy a felszámolónak az iratokat átadták, de az nem 30 napon belül történt meg a törvényi előírásnak megfelelően, és nem volt teljes körű, ezért a vélelem első fordulata is fennáll. E tekintetben a felszámoló úgy nyilatkozott, hogy a kötelezettségüknek eleget tettek az alperesi ügyvezetők, így a törvényszék álláspontja szerint annak nem volt jogi jelentősége, hogy ez nem 30 napon belül történt meg. Ténybelileg megtörtént, és nem volt bizonyított, hogy ez a határidőn túli cselekmény a hitelezők kielégítését befolyásolta volna, hiszen a felszámolás kezdő időpontjától a vagyon körében csak a felszámoló tehet

jognyilatkozatot, így ettől kezdve az alperesi ügyvezetők a meglévő vagyont nem csökkenthették egyoldalú saját tevékenységük folytán.

A beszámolók közzétételével kapcsolatosan azonban helytálló a felperesek azon álláspontja, hogy a 2000. évi C. tv. 96. §. szerinti kötelezettségüknek az alperesi ügyvezetők teljes mértékben nem tettek eleget, tekintettel arra, hogy az egyszerűsített éves beszámoló három eleméből a kiegészítő mellékletet ténylegesen nem tették közzé a kormányzati portálon, az elektronikus mérlegbeszámolók között.

A.....Kft-re vonatkozó lekérdezés után a mérleg, eredménykimutatás és a kiegészítő melléklet PDF. formátumú elnevezése megjelenik az elektronikus nyilvántartásban. Azonban a kiegészítő melléklet byte állományának csekély méretéből (9 Kb) is kitűnik, hogy a kiegészítő melléklet nem tartalmaz adatokat, annak megnyitása után csak a kezdő lap és az elnevezés látható a feltöltött adatok között.

Mivel pedig a kiegészítő melléklet tartalma hiányzik, azt csak úgy lehet értelmezni, hogy nem tették közzé az ügyvezetők a törvényi előírások alapján a kiegészítő mellékletet, így a Cstv. 33/A. §. (3) bekezdésének a hitelezői érdekek sérelmének vélelmére vonatkozó első fordulata alapján a vélelem fennáll. E körben a kimentéshez nem volt elégséges az alperesek azon nyilatkozata, hogy a Kft. adószámát nem függesztették fel, illetve kényszertörlést a hitelezők nem kértek. Ezt csak a Kft. szankcionálásának lehetősége, de érdemben nem érinti azt a kérdést, hogy az ügyvezetők a beszámoló közzétételi kötelezettségüket teljes mértékben nem tettek eleget, mert közzétételnek csak a számviteli törvény szerint előírt három elemet tartalmazó beszámoló közzététele minősül. A felperesek helyesen hivatkoztak a számviteli törvény 96. §. (4) bekezdése alapján arra, hogy a kiegészítő mellékletre vonatkozó 88. §-t, (a (6) és (8) bekezdésének kivételével) alkalmazni kell. A 88. §. (2) bekezdés szerint pedig a kiegészítő mellékletben kell értékelni a vállalkozó valós vagyoni, pénzügyi és jövedelmi helyzetét, az eszközök és források összetételét, a saját tőke és a kötelezettségek tételeinek alakulását, a likviditás és a fizetőképesség, valamint a jövedelmezőség alakulását. Ezen adatok közzététele szolgálja a hitelezői érdekeket arra vonatkozóan, hogy megismerhessék az adós fizetőképességét és tényleges vagyoni helyzetét. Az alperesek ezen adatok közlését elmulasztották, így a hitelezők nem ismerhették meg az adós tényleges pénzügyi, jövedelmi helyzetét.

Így az alperesek terhére a hitelezői érdek sérelmét e szakasz alapján vélelmezni is kellett.

Mindezekre figyelemmel a törvényszék a Cstv. 33/A. §. (1) bekezdése alapján az alperesi ügyvezetők felelősségét megállapította, így a megállapítás tekintetében a felperesek teljes mértékben pernyertesek lettek.

Azt pedig a Cstv. 33/A. §. (6) bekezdése alapján indított perben lehet vizsgálni, hogy ténylegesen milyen ki nem elégített követelése áll fenn a hitelezőknek összességükben, a felszámolás jogerős lezárását követően, ha a marasztalás érdekében bármelyik hitelező pert indít.

A felperesek pernyertesek lettek, tekintve hogy a törvényszék az alperesek felelősségét megállapította. Ezért a Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM sz. rendelet 2. § (1) bekezdésének megfelelően az I. rendű felperes munkadíját a megbízási szerződés alapján, az általa alappal felszámított 20 óra és 35.000 Ft óradíj figyelembe vételével határozta meg. A II rendű felperes munkadíját pedig kérelmének megfelelően ugyanilyen

összeben állapította meg, tekintve hogy az nem haladja meg a megbízási szerződés szerinti mértéket. Az ÁFA összegét tartalmazzák a megállapított díjak. Ugyancsak a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján kötelesek az alperesek megfizetni a felperesek által lerótt illetéket. Pervesztességük folytán az alperesek perköltségüket maguk viselik.

A Pp. 73/A. §. a.) pontja alapján az Ítéltábla előtti eljárásban a fellebbezést előterjesztő fél számára a jogi képviselő kötelező.

Balassagyarmat, 2014. december 17.

Dr. Barsi József s.k.
bíró

a kiadmány hitelül: